FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

föredraget den 17 september 1997 *

1. Pleno Secção de Contencioso Tributário vid Supremo Tribunal Administrativo i Portugal har i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget ställt två frågor avseende möjligheten att förlänga den frist som tullmyndigheterna beviljat för slutförande av aktiv förädling av importerade varor innan de exporteras som förädlingsprodukter.

2. Dessa frågor har uppkommit i en tvist mellan den portugisiska tullförvaltningen och företaget Fábrica de Queijo Eru Portuguesa L.da (nedan kallat Eru Portuguesa) avseende exporten av den del av ett smörparti som importerats från Nya Zeeland inom systemet för aktiv förädling.

3. I enlighet med tillstånd nr 128/88 utfärdat av tullen i Lissabon importerade Eru Portuguesa i mars 1988 108 ton smör från Nya Zeeland inom systemet för aktiv förädling, som motsvarades av myndighetshandlingarna nr 5801 och nr 6236 av den 18 mars respektive den 23 mars 1988, utfärdade av tullmyndigheten i Jardim do Tabaco.

Enligt tullens tillstånd skulle det nyzeeländska smöret tillsammans med andra råvaror användas vid tillverkningen av smältost som var den förädlingsprodukt som skulle exporteras av Eru Portuguesa.

4. Exportfristen var enligt nämnda tillstånd för aktiv förädling sex månader. Fristen förlängdes visserligen två gånger av de portugisiska tullmyndigheterna på begäran av Eru Portuguesa som åberopade force majeure. Först förlängdes fristen med sex månader fram till mars 1989, och senare förlänges exportfristen med ytterligare två månader till och med den 23 maj 1989.

5. Eru Portuguesa begärde genom en skrivelse av den 21 juni 1989 att tullens generaldirektör i enlighet med artikel 27 i förordning (EEG) nr 3677/86 [1] skulle bevilja företaget en ny förlängning av exportfristen för att återstoden av det nyzeeländska smöret, som uppskattades uppgå till ungefär 30 ton, "skulle kunna användas i de produkter som är avsedda för export" eller att företaget åtminstone skulle tillåtas att exportera denna

* Originalspråk: spanska.

1 — Rådets förordning (EEG) nr 3677/86 av den 24 november 1986 om antagande av vissa tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 1999/85 om aktiv förädling (EGT L 351, s. 1, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

vara "i dess ursprungliga tillstånd" i enlighet med artikel 18.4 i förordning (EEG) nr 1999/85. [2]

6. Subdirector-Geral das Alfândegas avslog begäran genom beslut av den 12 juli 1989, som grundades på ett negativt yttrande av Direcção de Serviços de Cooperação Aduaneira Internacional da Direcção-Geral das Alfândegas.

7. Eru Portuguesa väckte vid Tribunal Tributário de 2ª Instância talan om ogiltigförklaring av detta avslagsbeslut och gjorde gällande otillräcklig motivering och åsidosättande av bestämmelserna i de gemenskapsförordningar som är tillämpliga på området. Talan ogillades genom dom av den 5 februari 1991. Eru Portuguesa överklagade domen till Supremo Tribunal Administrativo, som ogillade talan genom dom av den 1 juli 1992 och fastställde den lägre domstolens dom i dess helhet. Eru Portuguesa överklagade denna dom till Pleno da Secção de Contencioso Tributário vid Supremo Tribunal Administrativo som ansåg det nödvändigt att begära att domstolen skulle meddela ett förhandsavgörande beträffande följande frågor:

"1) Skall artikel 28 i rådets förordning (EEG) nr 3677/86 av den 24 november 1986 tolkas så, att den där fastställda fristen om sex månader inte kan förlängas?

2) Eller skall nämnda artikel tvärtom tolkas så, att det allmänna system för förlängning som föreskrivs i artikel 27 i den förordningen och i sista stycket i artikel 14.2 i rådets förordning (EEG) nr 1999/85 av den 16 juli 1985 är tillämpligt på nämnda frist?"

8. Innan jag föreslår ett svar på dessa tolkningsfrågor skall jag redogöra för de mest relevanta delarna av gemenskapens regelverk som var tillämpligt på systemet för aktiv förädling vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna.

Gemenskapsreglerna om systemet för aktiv förädling

9. Då de faktiska omständigheterna i tvisten vid den nationella domstolen ägde rum reglerades det ekonomiska tullsystemet för aktiv

2 — Rådets förordning (EEG) nr 1999/85 av den 16 juli 1985 om aktiv förädling (EGT L 188, s. 1, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

förädling genom förordning nr 1999/85 som utgör grundförordningen på detta område och utvecklades genom förordning nr 3677/86. Dessa förordningar trädde i kraft den 1 januari 1987.

10. I dessa bestämmelser beskrivs aktiv förädling som ett ekonomiskt tullsystem avsett att underlätta gemenskapsföretagens användning av varor som härrör från tredje land vid framställning och behandling av varor avsedda för export. Systemet för aktiv förädling möjliggör att "importtull inte tas ut för de varor som importeras från tredje land om de inom gemenskapen genomgår viss behandling eller behandling för att sedan återexporteras såsom förädlingsprodukter från gemenskapen". [3] Artikel 1.2 i förordning nr 1999/85 föreskriver två former för aktiv förädling, nämligen suspensionssystemet och restitutionssystemet.

Inom ramen för suspensionssystemet medger den aktiva förädlingen att icke-gemenskapsvaror införs till gemenskapens tullområde utan att det är nödvändigt att uppfylla formkraven för övergång till fri omsättning eller betala importtullar, så att denna vara kan genomgå förädlingsprocesser för att sedan återexporteras från gemenskapen såsom den förädlingsprodukt som dessa processer frambringat. [4] Eftersom den utländska varan inte kommer att ingå i gemenskapens ekonomiska kretslopp, är det logiskt att den skall befrias från erläggandet av importtull, för att främja att varan behandlas av ett företag i gemenskapen under bästa möjliga konkurrensvillkor, för att sedan återexporteras till tredje land. [5]

11. Aktiv förädling utgör ett undantag från det allmänna kravet på att varor från tredje land som införs till gemenskapens tullområde skall omfattas av de skyldigheter som är förenade med övergången till fri omsättning och att importtull skall erläggas. Detta är skälet till att möjligheten att anlita detta tullförfarande, som är avsett att stärka exportförmågan hos företag i gemenskapen, är underkastad beviljande av tillstånd från tullmyndigheten i den medlemsstat där förädlingsprocesserna utförs. Enligt artiklarna 5 och 6 i förordning nr 1999/85 skall tillstånd beviljas om de ekonomiska villkoren för detta är uppfyllda, det vill säga om den aktiva förädlingen bidrar till att skapa gynnsamma förhållanden för exporten utan att negativt påverka väsentliga intressen för gemenskapens producenter.

3 — Dom av den 29 juni 1995 i mål C-437/93, Temic Telefunken (REG 1995, s. I-1687), punkt 19.

4 — Se mitt förslag till avgörande i mål C-103/96, Eridania Beghin-Say, dom av den 13 mars 1997 (REG 1997, s. I-1453), punkt 8-11.

5 — För en noggrann undersökning av systemet för aktiv förädling se bland annat U. Baumann: "Le régime douanier du perfectionnement actif", *Revue du marché commun*, 1984, nr 280, s. 406, C.-J. Berr och H. Tremeau: *Le droit douanier*, Economica, Paris, 1992, och J.-F. Durand: "Régimes douaniers économiques. Régimes de transformation à l'importation", *Juris-Classeur Europe*, häfte 542, 1995.

12. Förutom att tullmyndigheten i medlemsstaten beviljar tillståndet, skall den fastställa den frist inom vilken förädlingsprodukterna skall ha genomgått någon av de behandlingar som avses i artikel 18 (den normala behandlingen utgörs av att förädlingsprodukterna exporteras under tullens överinseende utanför gemenskapens tullområde) och inom vilken den aktiva förädlingen således skall vara avslutad. I detta avseende föreskriver artikel 14 i förordning nr 1999/85 följande:

"1. Tullmyndigheten skall fastställa den frist inom vilken förädlingsprodukterna skall ha genomgått någon av de behandlingar som avses i artikel 18. Denna frist skall bestämmas med hänsyn till den tid som behövs för att förädla och avsätta förädlingsprodukterna.

2. Fristerna börjar löpa den dag då ickegemenskapsvarorna placeras i förfarandet för aktiv förädling. Tullmyndigheten kan på vederbörligen motiverad begäran från innehavaren förlänga tillståndet.

...

4. Särskilda frister kan beslutas i enlighet med det förfarande som avses i artikel 31.2 och 31.3 för vissa förädlingsprocesser eller vissa importvaror."

13. Denna föreskrift i grundförordningen har utvecklats genom artiklarna 27 och 28 i förordning nr 3677/86. I artikel 27 fastställs följande: "När det är motiverat kan den frist som har fastställts för någon av de behandlingar som avses i artikel 18 eller 27 i grundförordningen förlängas även efter det att den ursprungligen beviljade fristen har löpt ut."

Artikel 28 lyder för sin del på följande sätt: "När jordbruksprodukter av det slag som avses i artikel 1 i förordning (EEG) nr 565/80 är avsedda att exporteras som förädlingsprodukter eller varor i den mening som avses i artikel 2 b eller c i nämnda förordning får den frist inom vilken importvarorna skall ha varit föremål för någon av de behandlingar som avses i artikel 18 i grundförordningen inte överstiga sex månader."

14. Genom förordning (EEG) nr 2281/88, [6] som trädde i kraft den 26 juli 1988, lades följande stycke till artikel 28 i förordning nr 3677/86: "Vad gäller de produkter som avses i artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 804/68 som är avsedda för framställning

6 — Kommissionens förordning (EEG) nr 2281/88 av den 25 juli 1988 om ändring av rådets förordning (EEG) nr 3677/86 om antagande av vissa tillämpningsföreskrifter för förordning nr 1999/85 (EGT L 200, s.20, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

av produkter som åsyftas i nämnda artikel eller av varor som avses i bilagan till nämnda förordning får fristen för återexport dock inte överstiga fyra månader."

Tolkningsfrågorna

15. Den nationella domstolens två tolkningsfrågor syftar huvudsakligen till att EG-domstolen skall förklara om den frist på sex månader som fastställs i artikel 28 i förordning nr 3677/86 inte kan förlängas eller om den tvärtom kan förlängas genom att tillämpa den allmänna bestämmelse avseende förlängning som ingår i artikel 27 i förordningen.

16. Eru Portuguesa har i sitt yttrande gjort gällande att artikel 14.1 i förordning nr 1999/85 som en allmän regel möjliggör att de nationella tullmyndigheterna bestämmer exportfristen för förädlingsprodukterna. Artikel 28 i förordning nr 3677/86 föreskriver visserligen med tillämpning av artikel 14.4 i grundförordningen en maximal exportfrist på sex månader för de jordbruksprodukter för vilka det har beviljats tillstånd till aktiv förädling. Genom förordning nr 2281/88 har denna exceptionella frist förkortats till fyra månader för mjölkprodukter.

Eru Portuguesa anser att möjligheten till förlängning skall användas i fråga om såväl de allmänna exportfristerna som de särskilda exportfristerna för jordbruksprodukter och mjölkprodukter, förutsatt att begäran därom är vederbörligen motiverad enligt föreskriften i artikel 14.2 i grundförordningen och artikel 27 i förordning nr 3677/86. Företaget anser vidare att även om de särskilda exportfristerna för jordbruksprodukter och mjölkprodukter inte skulle kunna förlängas med tillämpning av artikel 27 i förordning nr 3677/86, skall de förlängas när force majeure eller en oförutsedd händelse föreligger, såsom i detta fall. Force majeure eller en oförutsedd händelse utgör omständigheter som berättigar att produkterna exporteras i det skick de befann sig i vid importen utan att de har behövt förädlas aktivt, vilket skulle göra det möjligt att exportera dem som förädlingsprodukter.

Eru Portuguesa har dessutom påpekat att den portugisiska tullmyndigheten efter att ha beviljat två förlängda exportfrister åsidosatte principerna om skydd för berättigade förväntningar och om rättssäkerhet genom att oberättigat avslå den tredje begäran om förlängning. Detta avslag som de portugisiska myndigheterna beslutade utgör enligt Eru Portuguesas uppfattning maktmissbruk.

17. Den franska och den portugisiska regeringen samt kommissionen anser däremot att den maximala exportfristen på sex månader, som fastställs i förordning nr 3677/86 för jordbruksprodukter, inte kan förlängas,

eftersom det rör sig om en särskild regel som avviker från den allmänna bestämmelse som gör det möjligt för tullmyndigheterna att fastställa exportfristen och förlänga den i vederbörligen motiverade fall.

18. Enligt min uppfattning har gemenskapslagstiftaren klart beaktat de särskilda kännetecknen för saluföring av jordbruksprodukter då den fastställde det rättsliga systemet för aktiv förädling och närmare bestämt fristerna för slutförande av detta system.

19. Den allmänna regel som är tillämplig på alla varor utom jordbruksprodukter återfinns i artikel 14.1 i grundförordningen som överlåter åt tullmyndigheterna att ansvara för att fastställa fristen för slutförande av systemet för aktiv förädling. Punkt 2 i denna artikel och artikel 27 i förordning nr 3677/86 möjliggör dessutom att tullmyndigheterna förlänger den ursprungliga fristen för aktiv förädling, när innehavaren av tillståndet inlämnar en vederbörligen motiverad begäran därom och förutsatt att detta berättigas av omständigheterna. Fristen förlängs i princip om de ekonomiska villkoren fortsättningsvis är gynnsamma, det vill säga om förädlingsprodukternas export gynnas av detta och gemenskapsproducenternas intressen inte skadas.

20. I det föreliggande fallet är den produkt som är föremål för aktiv förädling nyzeeländskt smör avsett att användas i smältost, vilket är den förädlingsprodukt som skulle exporteras. Det rör sig följaktligen om jordbruksprodukter på vilka den ovannämnda allmänna regeln inte är tillämplig, utan den särskilda regeln om exportfrist enligt artikel 28 i förordning nr 3677/86 skall tillämpas med stöd av den befogenhet som följer av artikel 14.4 i grundförordningen. Denna särskilda regel är nämligen tillämplig på de jordbruksprodukter som avses i artikel 1 i förordning (EEG) nr 565/80 [7], bland vilka mjölk och mjölkprodukter ingår, som är avsedda att exporteras som bearbetade varor eller produkter och för vilka det betalas exportbidrag.

21. Artikel 28 i förordning nr 3677/86 föreskriver en maximifrist på sex månader för att avsluta systemet för aktiv förädling och följaktligen för att exportera förädlingsprodukten, vilket är det vanliga sättet att avsluta detta system. På grund av överskottet inom gemenskapens mjölkproduktion begränsade förordning nr 2281/88 fristen för slutförande vad avser de produkter som omfattas av den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter, bland vilka smör och ost ingår, till fyra månader. [8]

Att lagstiftaren har fastställt stränga frister för slutförande av systemet för aktiv förädling i fråga om jordbruksprodukter följer — såsom den franska regeringen och kommissionen har påpekat i sina yttranden — av behovet av att hitta en jämvikt mellan detta system och systemet för exportbidrag, som

7 — Rådets förordning (EEG) nr 565/80 av den 4 mars 1980 om förskottsbetalning av exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 62, s. 5).

8 — Rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 148, s. 13).

båda utgör metoder som syftar till att gynna gemenskapsexport. Fristerna för slutförande av den aktiva förädlingen har förkortats, eftersom det är det enda sättet för att tillvarata gemenskapsproducenternas väsentliga intressen, med beaktande av att de ekonomiska villkor som vid en viss tidpunkt talade för att tillåta aktiv förädling av jordbruksprodukter från tredje land snabbt kan försvinna genom att gemenskapsproduktionen ökar.

22. Med beaktande av gemenskapslagstiftarens målsättning med dessa särskilda bestämmelser för jordbruksprodukter i fråga om frister för slutförande av systemet för aktiv förädling, anser jag att artikel 27 i förordning nr 3677/86 inte är tillämplig i sådana fall. Enligt min uppfattning kan maximifristerna på sex och fyra månader, vilka är tillämpliga på jordbruksprodukter respektive mjölkprodukter, inte förlängas, och den allmänna bestämmelsen i fråga om förlängning som föreskrivs i nämnda artikel 27 är inte tillämplig på dem. Förlängningen gäller enbart för de frister för slutförande av aktiv förädling som har fastställts av de nationella tullmyndigheterna. Gemenskapslagstiftarens syfte med att fastställa maximifrister för slutförande av aktiv förädling kan inte uppnås, om tullmyndigheterna har möjlighet att förlänga fristerna på motiverad begäran från innehavaren av tillståndet.

23. Inte heller ordalydelsen i artikel 28 i förordning nr 3677/86 talar för att fristerna på sex och fyra månader skall anses kunna förlängas. I denna föreskrift fastställs att den frist inom vilken importvarorna skall ha varit föremål för någon av de behandlingar som innebär att systemet för aktiv förädling avslutas "inte [får] överstiga sex månader". Även andra stycket i denna artikel, som är tillämpligt på mjölkprodukter och som lades till genom förordning nr 2281/88, använder ett mycket liknande språkbruk. Stycket föreskriver att fristen för återexport "inte [får] överstiga fyra månader". Det begränsande språkbruket i dessa bestämmelser utesluter möjligheten att förlänga dessa särskilda frister för slutförande av den aktiva förädlingen i enlighet med artikel 27 i förordning nr 3677/86. Gemenskapslagstiftaren borde uttryckligen ha nämnt möjligheten att förlänga dessa särskilda frister, men det skulle inte ha varit logiskt att fastställa en förkortad maximifrist och ge de nationella tullmyndigheterna möjlighet att förlänga den på motiverad begäran från innehavaren av tillståndet.

24. Om man tolkar artikel 28 i förordning nr 3677/86 systematiskt, kommer man också fram till att de fastställda maximifristerna inte kan förlängas. Denna föreskrift är en specialbestämmelse som skall tillämpas framför den allmänna regeln i artikel 27 som gör det möjligt att förlänga fristerna för slutförande av systemet för aktiv förädling. Dessutom fastställs i tredje övervägandet till förordning nr 2281/88, varigenom ett andra stycke lades till i artikel 28 i förordning nr 3677/86 för att förkorta fristen för återexport av mjölk och mjölkprodukter till fyra månader, följande: "... Det är även lämpligt

att föreskriva en maximifrist som inte kan förlängas, inom vilken förädlingsprodukterna skall ha varit föremål för någon av de tillåtna behandlingarna." Oberoende av om ändringen genom förordning nr 2281/88 är tillämplig på omständigheterna i det föreliggande fallet eller inte, som är en fråga som den nationella domstolen skall lösa och som inte påverkar den tolkning som har begärts av EG-domstolen, utgör denna hänvisning till att maximifristen för återexport inte kan förlängas en tolkning som gäller för hela artikel 28 i förordning nr 3677/86.

I den gemenskapsreglering som sedermera styr systemet för aktiv förädling används samma uttryck för denna dualism mellan en allmän frist för slutförande som fastställs av tullmyndigheterna, som kan förlängas och som kan tillämpas i fråga om alla de varor som omfattas av systemet för aktiv förädling, och särskilda frister för slutförande som inte kan förlängas och som är tillämpliga på jordbruksprodukter för vilka det betalas exportbidrag. [9]

25. Att tullmyndigheterna i en medlemsstat har tillämpat artikel 28 i förordning nr 3677/86 oriktigt och, såsom i det föreliggande fallet, förlängt den frist som ursprungligen hade beviljats för slutförande av systemet för aktiv förädling av en jordbruksprodukt utgör slutligen inte en omständighet som gör det möjligt för innehavaren av tillståndet att begära en ny förlängning av denna frist och vid avslag åberopa åsidosättande av principerna om skydd för berättigade förväntningar och om rättssäkerhet, maktmissbruk eller förekomsten av force majeure.

26. Principen om rättssäkerhet utgör en grundläggande gemenskapsrättslig princip som särskilt ställer krav på att en reglering som innebär att de betalningsskyldiga påförs avgifter skall vara klar och precis, så att den skattskyldige på ett otvetydigt sätt kan känna till sina rättigheter och skyldigheter och själv vidta åtgärder i enlighet därmed. [10] Enligt min åsikt uppfyller artikel 28 i förordning nr 3677/86 fullständigt de krav som uppställs genom principen om rättssäkerhet, eftersom den tillräckligt klart reglerar den frist för slutförande av systemet för aktiv förädling som är tillämplig på de jordbruksprodukter för vilka det kan betalas exportbidrag.

27. Vad gäller principen om skydd för berättigade förväntningar, som också hör till de grundläggande gemenskapsrättsliga principerna, [11] förefaller det uppenbart att den inte kan åberopas när det har förelegat administrativa beslut som grundas på en oriktig tillämpning av en gemenskapsrättslig regel. Med samma beslutsamhet finns det skäl att tillbakavisa påståendet avseende maktmissbruk, eftersom tullmyndigheternas vägran att på nytt förlänga fristen för slutförande av

9 — Se artiklarna 26 och 28 i kommissionens förordning (EEG) nr 2228/91 av den 26 juni 1991 om antagande av vissa tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 1999/85 (EGT L 210, s. 1, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå), vilka blev tillämpliga den 1 oktober 1994.
Sedan den 1 januari 1994 utgörs den tillämpliga regeln av artikel 118 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 302, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 90, s. 1) och av artiklarna 559 och 560 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT L 253, s. 1; svensk specialutgåva, område 2, volym 10, s. 1).

10 — Se bland annat dom av den 13 februari 1996 i mål C-143/93, Van es Douane Agenten (REG 1996, s. I-431), punkt 27, och av den 17 juli 1997 i mål C-354/95, Farmer's Union (REG 1997, s. I-4559), punkt 57.

11 — Se bland annat dom av den 14 februari 1990 i mål C-350/88, Delacre m. fl. mot kommissionen (Rec. 1990, s. I-395), punkterna 33 och 34, och av den 5 oktober 1994 i de förenade målen C-133/93, C-300/93 och C-362/93, Crispoltoni m. fl. (Rec. 1994, s. I-4863), punkt 57— 59.

den aktiva förädlingen i det föreliggande fallet fullständigt motsvarar syftet med artikel 28 i förordning nr 3677/86 och eftersom tullmyndigheterna följaktligen inte har använt sin befogenhet för att eftersträva en annan målsättning än den för vilken de har beviljats denna befogenhet. [12]

28. Inom ramen för detta mål är det inte möjligt att åberopa principen om force majeure [13] för att begära att fristen för att avsluta systemet för aktiv förädling eller för att exportera smöret i det skick det befann sig i vid importen skall förlängas, eftersom det inte har nämnts att det har förekommit några för den ekonomiska aktören onormala, oförutsebara och främmande omständigheter som hindrar att den importerade varan används i förädlingsprodukten genom att de relevanta åtgärderna för aktiv förädling vidtas. Aktiv förädling utgör dessutom ett ekonomiskt tullsystem som medför förmåner för dem som omfattas därav. Om skyldigheterna enligt systemet inte uppfylls skall den vara som härrör från tredje land övergå till fri omsättning och importtull betalas — båda transaktioner vilka vanligtvis gäller för importerade varor.

Förslag till avgörande

29. Mot bakgrund av det ovan anförda föreslår jag att domstolen skall ge följande svar på tolkningsfrågorna:

Artikel 28 i rådets förordning (EEG) nr 3677/86 av den 24 november 1986 om antagande av vissa tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 1999/85 om systemet för aktiv förädling skall tolkas så, att den längsta tidsfrist om sex månader som föreskrivs för att avsluta förfarandet för aktiv förädling inte kan förlängas när det är fråga om jordbruksprodukter som omfattas av systemet med exportbidrag och att denna tidsfrist inte kan förlängas med tillämpning av den allmänna bestämmelsen om förlängning av frister som återfinns i artikel 27 i denna förordning.

12 — Se bland annat dom av den 13 juli 1995 i mål C-156/93, parlamentet mot kommissionen (REG 1995, s. I-2019), punkt 31—33.

13 — Se bland annat dom av den 12 juli 1979 i mål 149/78, Rumi mot kommissionen (Rec. 1979, s. 2523), av den 9 februari 1984 i mål 284/82, Busseni mot kommissionen (Rec. 1984, s. 557), och av den 10 juli 1990 i mål C-334/87, Grekland mot kommissionen (Rec. 1990, s. 2849, publicerad i sammanfattningsform).